

časopis skautského střediska

Blaník

Proč rád lezu do kopců!

Víte, trmáčet se na nějakou horu, nebo stačí i vršek, je namahavý! Ale takovejch lidí tam leze. Vemte si takovej Everest... tolik peněz je to stojí a úsilí. Co z toho mají?

Já vím, co z toho mají! A zažívám podobný pocity, když se podaří zdolat namáhavýho (a nemusí to být ani do kopce). Už mockrát jsem si během nějaké výpravy (třeba na kole) nadával, do jak hroznýho kopce se to harcuju proč radši nesedím někde ... ale ten pocit nahoře a vzpomínky na to vyváží ledajaký problém.

A tak má smysl udělat občas něco, do čeho se nám nechce. Protože za to můžeme být odměněni právě takovým pocitem.

A to se týká i možnosti udělat něco pro středisko. Nechce se vám jít na střediskovku? Nechce se vám napsat článek do Blaníku? Vylezte na kopec!

Chtěl bych na tomto místě poděkovat všem, kteří přiložili za ten uplynulý rok ruku k dílu ve středisku, i když to mohlo být někdy zatraceně „do kopce“.

Rocky

Tak tohle se běžně nestává aneb Výsadek 2005

(převzato z oddílového časopisu MK, redakčně kráceno)

... Sraz byl v pátek 30. 9. v 18:15 před Klementinem. S sebou jsme si měli vzít 250Kč, spacák, náhradní oblečení, KPZ a zápisník. ... Návrat byl domluven na 18 hodinu, do Prahy. Víc jsme znát nepotřebovali

Trochu se vám teď okusí přiblížit události, které se odehrály ještě před tím, než jsme se rozdělili do několika skupin. Konečně se něco začalo dít. Přišla Makrela a rozdělila nám cílové místo, kam se máme dostat - Petrov a Loučice. Také nám dala dopisy s legendou, naším úkolem bylo zachránit vzácné tisky. Nechyběla v nich poznámka, že do obou míst jede stejný autobus, který odjíždí v 19:25 z 5. nástupiště na autobusovém nádraží Roztyly (směr Vlašim-Jistebnice).

Po chvíli už vystoupili všichni cestující a tak jsme tam zbyli jen my, výsadekáři ☺. A co se nestalo, autobus udělal „ttt, tdt“ a zastavil se. To bylo znamení nejen pro silné kluky, vystoupili a šli ho roztlačovat. A co udělal autobus? Nastartoval, zavřel dveře a jel dál... ti co zůstali venku, z toho byli na větví a běželi za ním, po chvíli přece jen zastavil a všichni mohli nastoupit. Mysleli jsme si, že žádné autobusové překvapení nás už nečeká. Omyl. Asi po pěti minutách přistoupil Rocky a řekl, „Obce Petrov a Loučice, do kterých jste si koupili lístky, neexistují. Vystupte si tady na náměstí....“. Vystoupili jsme si a čekali na otevření zavazadlových prostorů, ale autobus opět zavřel dveře a ujel i s batohy, po

Rockym jako by se slehla zem, nikde nikdo, jen my čekající, co s námi

bude. No a takhle jsme se dostali do Salačovy Lhoty a batohy ujely kdo ví kam?!

Události se nečekaně rozběhly. Telefonem nám bylo oznámeno, ať hledáme zprávu. Tu jsme také našli na ceduli s názvem vesnice Salačova Lhota. Podle ní jsme se rozdělili do čtyř skupin a dál se naše cesty poněkud lišili, proto čtěte dál a dozvíte se, jak putovali různé skupinky, co se jim přihodilo, než jsme se zase sešli v Červené Řečici.

Andulčina skupina

... .. ze Salačovy Lhoty do Jetřichovce jsme se dostali zkratkou přes „zavřené“ JZD. ... V Jetřichovci jsme si sedli do autobusové budky kde jsme čekali až nám přivezou batohy (Fčela se pro jistotu posadila doprostřed silnice, aby nás našli). Autobus přijel za chvíli a nám se vrátili batohy (nevím jestli to byla dobrá nebo špatná zpráva☺). Současně jsme se rozdělili na dvě skupiny (teď jsme teda byli čtyři) a každá dostala svůj dopis s mapou. My jsme měli jít do Samšína, a tak

jsme hned vyrazili. V pohodě jsme se bavili a mapu vůbec neřešili. Šli jsme na druhou stranu. Radost jsme neměli, ale nic jinýho se dělat nedalo, tak jsme vyrazili zpátky. ... V Pacově, přes který jsme šli, jsme viděli jak policajti honí „zločince“, ale moc jim to nejde ☺. Jedna paní nám ochotně poradila, ale když zjistila, že půjdeme celou noc, vypadala, že to s ní asi sekne. ...jsme se rozdělit do dvojic a jít do Milotiček a Útěchoviček. ... Bylo už poměrně dost hodin a my byli ospalí, takže bylo hodně těžký vymyslet, kdo bude s kým ve dvojici a kam půjde. Já jsem byla ve dvojici s nějakým Tomášem a šli jsme do tý vesnice, která byla asi o dva kilometry blíž než ta druhá. Tyhle dva kilometry nám celkem rychle utekly, to jsme totiž ještě netušili co na nás čeká. našli půlku čtyřlístku, šifru a zprávu, že se máme sejít s druhou dvojicí neboli jsme se museli vrátit. Cesta zpátky ubíhala hooooodně pomalu a i z našeho rozhovoru by bylo určitě poznat, že jsme doooooost unavený. Bylo asi pět hodin a nějakej cvok už měl ráno a jezdil tam s traktorem. Nejvtipnější bylo, když mi zazvonil budík na mobilu, jako že mám vstávat a já jsem ještě ani nespala!!! ... máme jít do Červený Řečice, která je od nás jenom! šest kiláků. Probudili jsme se a vyrazili. Už se šlo trochu líp, protože bylo světlo a taky nám Maruška vyprávěla film Karlík a továrna na čokoládu. Na zámek v Červený Řečici jsme došli asi v půl osmý a já osobně jsem byla tak unavená, že jsem nemohla ani mluvit. Sice jsme podle dopisu měli ještě vyvolávat nějaký duchy, ale to jsme vynechali a šli spát...

Andulka

Adélčina skupina

Odpojili jsme se a zůstali jsme jen my (Já z Modrého klíče, Ziki z Kunratic, Monika ze Statečných srdcí a Vojta z Černého šípu). ... vyšlo nám, že máme jít do jiné vesnice, kde je další zpráva, došli jsme tam a tam jsme se dozvěděli, že se máme rozdělit.

... My jsme šli do vesnice jménem Radějov, potkali jsme cestou velké JZD plné hus, ... vzkaz, že se máme spojit s oddělenou dvojicí. ...

Do Červené Řečice – chvilka zděšení, ale potom jsme se vydali na cestu, cestou jsme se potkali s jinou skupinkou, za chvíli jsme je předběhli. Potom jsme šli do Řečice, tam jsme chvíli hledali zprávu a potom jsme ji našli, vyvolali ducha a šli spát.

Adélka

Kád'i skupinka

...naše skupinka šla do Jetřichovi ... před autobusovou zastávkou se objevil autobus. Vzali jsme si své batohy, vyslechli si rozdělení do dalších skupinek spolu s dalšími instrukcemi a autobus zmizel ve tmě. Viděli jsme, že se svítí u dobrovolných hasičů, a tak jsme se šli zeptat. ... V půli cesty k Pacovu jsme potkali naší druhou skupinku, s nimi jsme se naposledy viděli v Pacově a pak se naše cesty definitivně rozdělily...

Rozdělit do dvou a máme jít do Rovné a do Bořetic. Naštěstí jsou tyto vesnice blízko sebe a tak jsme šli společně... Už kolem nás byla jenom tma a zima... Už jsme vyčerpali všechna dobrá i špatná témata rozhovorů, ... už jsme ani nemysleli na to, že máme hlad... Už jsme jen šli a slyšeli naše kroky... Teprve teď jsem si uvědomila, že jsem skoro nic nejedla a že mám hrozný hlad. Sedli jsme si tedy do autobusové zastávky. Začala mi být hrozná zima. Vyndala jsem si z batohu jídlo a náhradní svetr. Fčela to vzala hopem - vyndala si spacák a řekla ať jí za půl hodiny probudíme. Nic jsem nenamítala, protože jsem byla ráda, že si trochu odpočinu. Jelikož byla zastávka pod kostelní věží, kde každou čtvrt hodinu zvonil zvon, nebála jsem se, že usnu moc tvrdě... Na věži odbyla čtvrtá hodina ranní. Zimou jsem se úplně třásla. V zastávce jsme strávili víc než dvě hodiny. Zavolala jsem na help-line, jestli nás nechťejí alespoň popovést k cíli (doufali jsme, že se tak stane). Tam nám akorát poradili, kudy máme jít. ... Zavolali nám z help-line, že se nemáme rozdělovat. Byla to docela dobrá zpráva. ... a byli slyšet jen naše kroky... začínalo svítat... na trávě podél silnice byla jinovatka... Už bylo úplné světlo, ale zima byla pořád stejná... a před námi se objevila cedule s nápisem „ROVNÁ“. Byli jsme rádi, že jsme konečně tady. Bylo po deváté a podle našich informací už byla většina účastníků v cíli. Konečně jsme se dozvěděli cíl naší celonoční cesty-Červená Řečice. Po několika neúspěšných pokusech najít správnou cestu jsme se poradili s místním Venk-óvanem a šli jsme... Když jsme zhruba po půlhodinové cestě polem došli k potoku bez možnosti přechodu suchou nohou, Fčela už nevydržela být v klidu. Zavolala na help-line (tam už nás dobře znali) a po desetimínutovém telefonátu jí nakonec slíbili, že pro nás přijedou do Rovné. To ovšem znamenalo jít zpět půl hodiny polem... Naštěstí na nás v Rovné čekalo

„auto“ (spíš hromada kovu na čtyřech kolech-zázrak, že to jelo). Od Marka (v tu chvíli zrovna navigátor vozidla) jsme se dozvěděli několik užitečných rad (např.: „Mapa je vždy chytřejší než místní obyvatel.“). Tam jsme „dojeli“ až na první nádvoří zámku. „Další instrukce máte na kašně,“ řekl nám Ježek (jeden z přihlížejících chytráků). Podle instrukcí jsme měli hledat světýlko. Ale jak??? Vždyť bylo okolo jedenácti dopoledne a sluníčko svítilo jako o závod. To už bylo trochu moc. Ještě ke všemu si z nás začali všichni ti chytráci dělat legraci („To je vidět, kdy jste měli přijít,“ nebo „To jsme se dobře vyspali, že jo?“). Když jsme po čtvrt hodině světýlko nenašli, poradili nám, kde je.

Káďa

skupina Martiny

Po té co jsme se v Salačově Lhotě rozdělili do několika skupinek, jsme se s naší skupinkou (já, Myška, Šárka, David, Ostrič, Gábina, Karel a ještě jeden, ale nemůžu si vzpomenout kdo) vydali do Bratřice, kde jsme měli najít své batohy. Ovšem když jsme do Bratřic dorazili, žádné batohy jsme tam nenašli a tak nastalo velké pátrání okolo vesnice, bohužel neúspěšně. A tak jsme se poptali místních štamgastů, zda tudy neprojížděl jakýsi modrý autobus, ti na nás koukali jako kdyby jsme spadli z višně, protože „poslední autobus tu jel v půl osmý a je tři čtvrtě na jedenáct“. ... Tu se najednou z ničeho nic ze tmy vyřítíl náš modrý autobus, zastavil přímo u nás a pan řidič vesele prohlásil „abyste si nemysleli, že jsem vám je ukradl, tak si tu vyberte ty svoje“.

Já, David, Myška a Karel jsme měli vyrazit do Babice ke kapli, kde údajně ztracený tisk byl viděn naposled a skupinka Ostrič, Gábina, Šárka a ? do Ovčína.

Staré
tisky jsou
vzácné! Moli

rozžírají, prach usedá a tak tiskopis, kterému jste na stopě, také podlehl zubu času! Abyste ucelené literární dílo získali, musíte se rozdělit na dvě skupinky (tak, aby v každé skupině byla zastoupena jak hrubá síla, tak i prozíravý důvtip). V Křelovicích jsme se rozdělili - já a Myška jsme šly do Poříčí a kluci do Nečice.

A tady jsme se s Myškou rozhodly, že zde na kluky počkáme, protože z Nečice do Poříčí vedla polní cesta. A tak jsme čekaly, až jsme z toho usnuly. Sem jsme dorazily cca v půl čtvrtý. Spaly jsme tak půlhodinky ani ne, kluci se vynořili ze zatačky. Trochu nadávali (teda trochu víc), že jsme jim nešli naproti, vysvětlily jsme jim, že jsme myslely... (no aspoň vidíte, jak to dopadá když se člověk snaží trochu myslet☺). Teda kluci nemohli udělat už ani krok a tak jsme opět volali na help-line jestli by pro nás nedojeli, že kluci už nemůžou. Bohužel jsme to moc nezdrmatizovali a tak nám řekli, že to dojdeme, že to je kousek. že musíme jít za světlem. Bylo už ráno, něco okolo osmé, tudíž žádné světlo vidět nebylo. můžeme uložit ke spánku. Já s Myškou jsme spát nechtěly, mnohem víc nás lákala zřícenina hradu, ve kterém jsme se nacházeli. Celý (až na místa, která byla zamčená) jsme ho prozkoumaly. Pak jsme se najedly a očekávaly, až se všichni probudí a dorazí poslední skupinka. V půl nebo ve tři byl budíček, Marek nastartoval motorovou pilu a šel s ní do místnosti, kde všichni spali. (ještěže jsem tam nespala, protože z takového budíčku by mě asi klepla pepka).

Martina

Co jsme dělali do neděle 2. 10. aneb jak to všechno skončilo

Po snídani šla jedna skupinka na loď a ta druhá šla vyřezávat roští v příkopu pod hradem. Z této skupinky se utvořila ještě jedna, která šla slaňovat. Po večeři se hrála hra,.....

neděle: po mši nás pan kastelán provedl po celém zámku. (dneska byl budíček o hodně milejší!!!) Pak následovala, u některých vysněná snídanež, kastelán nás pozval do kostelní věže, abychom se koukli a poslechli si překrásné zvony. Byly nádherný a zvonily úžasně (a taky velice nahlas).... jelo se domů. Bylo to spoustu nových a krásných zážitků a jsem moc ráda, že jsem tam mohla jet. I přesto že jsem pak nemohla asi tři týdny pořádně hýbat s koleny. A každopádně to všem doporučuji.

Martina

Každopádně letos byl Výsadek milejší než v předchozích letech. Těšíme se, až vás tam někdy v budoucnu uvidíme. A jestli zrovna nepojedete, nebojte, určitě vám podáme zprávu, jaké to bylo. Děkuji všem přispěvovatelům, že si své zážitky z této akce nenechali jen pro sebe a podělili se o ně s ostatními.

Ája – Modrý klíč

Naše pětidenka aneb tip na téma vícedenní akce

Ráda bych vás seznámila s tím, jak jsme s našimi skautkami prožily letošní podzimní prázdniny. Trávily jsme je u Plzně na chatě jedné vedoucí. No, ona to vlastně není přímo chata, ale starý mlýn, což dodalo celému místu skvěle romantickou atmosféru.

První večer, kdy se sešli všichni pohromadě, dostaly holky za úkol v rozlehlé knihovně najít nějakou knížku, teď si přesně nepamatuji ten titul, ale to není podstatné. Když se k ní s vítězoslavným pokřikem konečně vrhly, našly v ní papírek, na kterém byl uveden titul další knihy, kterou měly najít. Zase se rozptýlily po knihovně, zas ji po chvíli našly, zas tam uviděly papírek a takhle to pokračovalo dál, až přibližně po patnáctém titulu se z papírku dozvěděly, že už jsou u cíle a pomocí šifry, ze které byl na každé zprávě kousek, zjistily, že mají najít knihu „Oliver Twist“. Vtip celé hry spočíval v tom, že ona kniha byla celou dobu položena na klavíru uprostřed pokoje.=) Tímto se seznámily s postavou, která je měla provázet po celou naši společnou akci.

Dozvěděly se něco o životě lidí v té době, zkusily si vlastnoručně upéct chleba (a to tedy nebyla žádná sranda =)), který potom taky snědly, česaly se ve stylu dam z 18. století (z čehož se vyklubaly účesy až těžce moderního stylu) a naučily se tancovat jeden ze starých irských tanců. Za dlouhých večerů u krbu nacvičovaly část

divadelního zpracování Olivera Twista, do kterého zakomponovaly všechno možné, od klasického hraní až po rap a moderní tance.. Myslíte si, že to nejde? No, my jsme si to také myslely... =) Ale holky ukázaly, že možné je snad úplně všechno..

Dalším bodem programu byl dopolední výletík, který měl připomenout Oliverovu cestu do Londýna. Byl koncipován jako pokladovka, tzn. cestou hledaly šifry, které jim po vyluštění napověděly, kam mají jít dál.

Poslední večer ve mlýně jsme se vypravily ven a pozorovaly hvězdy, což se nám všem velice líbilo, protože viditelnost byla více než kvalitní.=).

Po příjezdu do Prahy jsme završily naši pětidenku návštěvou kina. Asi lehko uhádnete, že jsme byly na Oliveru Twistovi, což byla taková pěkná tečka za tím naším výletem...=)

Verča Samcová – Protěž

...

Předminule načas Jirka seriál o půvabných tábořištích místem u Klínce v Brdech; dnes navází s tábořišti zcela v Praze i daleko od ní – NP České Švýcarsko.

Začnu pískovcem, neboť jsme tam velmi příjemně strávili letošní prodloužený listopadový víkend a to přes fakt, že národní parky jsou již od své podstaty nepříznivé k tzv. buřtové turistice, jejíž účastníci si

nedokáží představit večer bez ohně a pořádného halekání a musí se hledat kompromisní řešení. Protože z halekání ani ohně slevit nejde, musí se jako moudřejší

ukázat přísné předpisy a ustoupit, obzvláště pokud jim podáme pomocnou ruku.

Národní park ČŠ má tvar pravého úhle, každé rameno se dá s trochou dobré vůle a rovery přejít za den. Pro nástup do západovýchodního ramene a do středu úhlu vám mohu doporučit dvě tábořiště:

- cca 6km vzd. čarou východně od *Hřenska* v divoce romantickém údolí *Kachního potoka* přesně na hranici národního parku je vybavené tábořiště pod převisy pískovců.
- 1,5 km SZ od Chříbské je na mapě značený útvar *Kukačka*, opět pískovcový převis, kde se dá přenocovat i za nepříjemných dnů.

Ještě před třemi lety jsme prošli národním parkem s oddílem a vařili si na ohni, teď si to už moc nedovedu představit.

Pokud se vrátím k Praze, nabídnu několik míst, kde si můžete opéct buřta a nebýt v Krčském lese ani u Šeberáku.

- známý *Had'ák* u *Jiloviště*

pod *Cukrákem*; ten je tak známý, že ho už čtyři roky nemohu trefit a tak v těch krajích vaříme vždy někde jinde a rychle.

- *Kobylisy* – cca 150m nad skleníkem *Fata Morgana* botanické zahrady v Tróji mezi *Salabkou* a *Velkou skálou*
- *Kozí hřbety* – bus 147 z *Dejvické* na *Výhledy*, ohniště přímo na *Kozích*, nebo také hezké přes *Tiché údolí* směrem k *Úněticům* – možnost horolezení
- v *Suchdole* u *Škrabáka* na zahrádce
- hradiště *Závist*
- Modrý klíč pravidelně opéká buřty a jinou zeleninu v *Šárce*, věřil bych, že hned u *Mc'donalda* ☺

Do tohoto čísla přispěly tyto oddíly: Černý Šíp, Modrý Klíč, Protěž
Adresa redakce: casopis@blanik.info – těšíme se na Vaše příspěvky

Příští uzávěrka Blaníku – ± týden před střediskovkou v ... 2006 (bude upřesněno – pokud bude hodně příspěvků, tak už klidně v únoru ☺)

KRÁSNÝ NOVÝ ROK 2006